

Х. М.

И това стори единъ работникъ!

Между занаятчиитѣ на града Х. е разпространено силно пиянството. Тѣ живѣятъ окаяно. Цѣла седмица работятъ въ мръсни и задушни работилници, а въ праздникъ пълнятъ кръчмитѣ и пропиватъ последния си левъ. Тоя животъ ги убива. Не бива да ги обвиняваме. Главенъ виновникъ на това е тѣхниятъ **безпросвѣтенъ** животъ: тѣ нѣматъ нито полезно четиво, нито човѣшка почивка, нито добри развлѣчения.

— Не бива да се винятъ занаятчиитѣ, а трѣбва да имъ се притечемъ на помощъ!

Така думаше и така постъпи работникътъ Бѣловъ, по занятие обущаръ, ученикъ на едно недѣлно училище.

Сърдцето му се свиваше отъ болка, като гледаше окаяния животъ на своитѣ другари. Той започна горещо да ги убеждава да се опомнятъ. Съ сълзи на очи, съ разтреперанъ гласъ той ги убеждаваше да се оставятъ отъ пиянството, да не се погубватъ.

Пламенната речъ на Бѣловъ подејствува на работниците. Нѣкои престанаха да пиятъ.

Бѣловъ започна да носи книги въ работилницитѣ и въ празнични дни да имъ ги чете съ гласъ. Това ново интересно занятие започна да ги задържа отъ кръчмитѣ.

Следъ четенето започваха разговори. И ето въ рабо-